

kvotient henholdsvis den højere Pensionsindtægt, som de paagældende vilde have opnaaet, saafremt Afskedigelsen først var sket efter Stigning i den nævnte Kvotient henholdsvis Pensionsindtægt.

Ansatte, der forbliver i Tjenesten ud over det 65. Aar, mister ikke ved nærværende Lovs Nedsættelse af Aldersgrænsen Retten til Førøgelse af Pensionsalder og Pensionsindtægt.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Statsbaneledelsens Bestræbelser for at forbedre Banernes Økonomi gennem Forenkling i Administration og Drift og ved Tilpasning af Trafikberedskabet har sammen med den indtrufne Nedgang i Trafikken medført en ikke uvæsentlig Nedgang i Personalebehovet. Den fornødne Regulering af Personalestyrken har hidtil — foruden ved normal Afgang i Tjenestemandstillingerne — kunnet ske ved Afskedigelse af Ekstrapersonale. Om kort Tid vil imidlertid praktisk taget alt Ekstramandskab, som der kan være Tale om at ombytte med ansatte, være udvekslet, og det vil derfor være nødvendigt at tilvejebringe en ekstraordinær Afgang i Tjenestemandsstyrken, saafremt man vil undgaa at staa med et betydeligt Antal overtallige ansatte, et Antal, som yderligere maa ventes at ville stige ved den fortsatte Tilpasning.

Man vil ikke anse det for rigtigt at lade en saadan ekstraordinær Afgang ramme de yngre ansatte. Som Følge af den langvarige Standsning i Rekruteringen i Aarene siden 1920 er de yngste Aargange af Tjenestemænd i de store Personalegrupper overvejende Folk i en Alder af 30—35 Aar med over 10 Aars Ansættelse i Etaten. Af Hensyn til Ønskeligheden af nogen Tilgang til Assistentklassen efter den langvarige Standsning i Rekruteringen til denne Klasse vil man ej heller mene det rigtigt at afskedige de ca. 40 Elever, der er antaget i 1930—31.

Som Forholdene herefter ligger, anser man det for rigtigst, at Afgangens sker blandt de ansatte, der er fyldt 65 Aar; disse har efter Tjenestemandsløvens Ret til at kræve Afsked med Pension uden at præstere Lægeattest, og de vil, saafremt de er indtraadt i normal Alder, have

højeste Pensionskvotient, idet denne opnaas ved 63 Aar. Man har med Organisationernes Tilslutning henstillet til de Tjenestemænd, der er fyldt 65 Aar, at indgive Ansøgning om Afsked, men kun ca. $\frac{1}{3}$ af de paagældende har fulgt Opfordringen, og Sagen har derfor ikke kunnet løses ad Frivillighedens Vej.

Efter den gældende Lovgivning, jfr. Grundlovens § 17 og Tjenestemandsløvens § 8, vilde Afgangens i og for sig kunne gennemføres administrativt ved uansøgt Afskedigelse med Pension af vedkommende Tjenestemænd, men man har foretrukket at søge Sagen løst ved en midlertidig Nedsættelse af den i Tjenestemandsløvens § 53 fastsatte Aldersgrænse fra 70 til 65 Aar, for saa vidt angaar ansatte ved Statsbanerne, for Tiden indtil Udgangen af 1935. I Løbet af disse 3 Aar vil, naar Løven gennemføres, de særlig store Tjenestemandshold af Embedsklassen, der nu er i Alderen 62—65 Aar, være afgaaet, og det vil da være naturligt at sætte Lovens Gyldighed til dette Tidsrum. Det maa i saa Henseende ogsaa erindres, at der i de første Aar efter Ophøret af den nedsatte Aldersgrænse maa regnes med en betydelig mindre Afgang end normalt.

I Sverige og Tyskland ligger den normale Aldersgrænse for Størstedelen af Statsbanepersonalet paa 65 Aar, og i Tyskland foretog man for ca. 10 Aar siden en ekstraordinær midlertidig Nedsættelse af Aldersgrænsen til 60 Aar for at afvikle det Overskud af Tjenestemandspersonale, som da forefandtes. I Norge er Aldersgrænsen for de Statsbanetjenestemænd, der er beskæftigede ved Sikkerhedstjenesten, 65 Aar for Mænd og 60 Aar for Kvinder.

Tjenestemandsløvens § 53 fastslaar, at Tjenestemanden er forpligtet til at søge